

Representantforslag 11 S

(2011–2012)

fra stortingsrepresentantene Ib Thomsen, Øyvind Korsberg, Kari Kjønaas Kjos og Robert Eriksson

Dokument 8:11 S (2011–2012)

Representantforslag fra stortingsrepresentantene Ib Thomsen, Øyvind Korsberg, Kari Kjønaas Kjos og Robert Eriksson om en tiltaksplan for bekjempelse av selvmord

Til Stortinget

Bakgrunn

Selv mord er fortsatt tabu i det norske samfunnet, selvmord er fremdeles noe man helst ikke snakker om. Verdens helseorganisasjon har valgt 10. september som Verdensdagen for selvmordsforebygging. Forslagsstillerne har blant annet vært i kontakt med foreningen LEVE. De forteller at det fortsatt er mange som ikke orker å forholde seg til temaet selvmord. Det er, slik forslagsstillerne ser det, viktig å sørge for at det finnes måter å takle frykten på. Forslagsstillerne er av den oppfatning at selvmord er et tema som må settes høyere på den politiske agendaen, slik at man kan bekjempe tabuer, sørge for et bedre forebyggende arbeid, samt legge til rette for bedre oppfølging av etterlatte etter mennesker som begår selvmord.

En stor del av ansvaret for å lette på sløret og motarbeide tabuet ligger hos oss politikere. Forslagsstillerne mener derfor det er viktig at Stortinget griper fatt i denne problemstillingen, slik at man får på plass en offentlig debatt og en egen handlingsplan knyttet til de vanskelige problemstillingene som omkranser hvordan samfunnet forebygger selvmord, samt hvordan man agerer i etterkant av de tragediene som dessverre skjer. De siste tallene knyttet til antall selvmord er fra 2009. Forslagsstillerne viser til at det i løpet av 2009 ble begått 573 selvmord i Norge (SSB). Det er det høyeste registrerte antallet på ti år. Forslagsstil-

lerne viser til at dette er et vesentlig høyere tall enn antall drepte i trafikken.

Forslagsstillerne viser til at en rapport fra Folkehelseinstituttet slår fast at det ofte er en svært krevende situasjon for pårørende og etterlatte av personer som har begått selvmord. I rapporten kan vi lese følgende:

«Etterlatte ved selvmord får ofte økte belastninger i både psykisk og fysisk helse enn etterlatte ved naturlig eller ikke-brå død, og føler seg oftere ensomme og isolerte enn etterlatte ved annen brå død (f. eks. ulykker). Mange etterlatte ved selvmord fungerer betydelig dårligere sosialt enn etterlatte ved naturlige dødsfall. Etterlatte som opplever selvmord blant nærstående personer, har også større risiko for selvmordsatferd.»

Forslagsstillerne viser til at det i tillegg til kirkens diakonale arbeid og andre religiøse tilbud, eksisterer flere frivillige organisasjoner som arbeider med forebygging av selvmord, samt oppfølging av pårørende i etterkant. Disse organisasjonene må gis rammevilkår som gjør at de kan videreutvikle dette arbeidet, både hva gjelder kapasitet og kvalitet. Dette bør være et sentralt moment i en ny handlingsplan, slik forslagsstillerne tar til orde for.

Forslagsstillerne mener det bør være en nullvisjon for selvmord i Norge. Dette er et meget ambisiøst mål, som mange vil hevde er umulig å nå. Det er imidlertid viktig å sette seg høye mål, slik at fokus og virkemiddelapparatet utarbeides på en slik måte at man gjør det som gjøres kan. Det er mange samfunnsinstanser som bør implementeres i en slik handlingsplan. Barnehager, skoleverk, psykiatri og øvrig helsevesen, arbeidstaker- og arbeidsgiverorganisasjoner og mange andre. Det er derfor viktig med en koordinert og massiv plan som griper fatt i de mange aspektene knyttet til selvmordsproblematikken.

Forslag

På denne bakgrunn fremmes følgende

f o r s l a g :

Stortinget ber regjeringen utarbeide en tiltaksplan for bekjempelse av selvmord som blant annet inneholder følgende punkter:

- Forebyggende arbeid.
- Støtte til frivillige organisasjoner.
- Styrket oppfølging av pårørende og etterlatte.

20. oktober 2011